

Nr 266.

Av herrar **Lindholm** och **Severin** i Gävle, *om ersättning enligt militärsättningsförelösningsgrunder till värnpliktige K. E. Larsson.*

Vpl 318-61-28 Karl Edvin Larsson i Ovansjö socken av Gävleborgs län var under tiden 27 april—14 maj 1940, den 31 mars—28 maj 1941 samt den 14 juli—25 september 1943 inkallad till beredskapstjänstgöring.

Den 18 juli 1943, då Larsson under stridsövning framförde en granatkastarkärra, råkade en på marken liggande trädgren fastna i kärrens hjul. För att lösgöra detta lyfte Larsson fordonet, varvid det »knäckte till» i ryggen och han omedelbart fick starka smärtor. Larsson sjukanmälde sig den 19 juli och inlades å förbandets sjukkvarter, där han kvarlåg till den 22 juli. Därefter vårdades han å regementets sjukstuga till den 9 september, då han utskrevs. Efter det att han den 16 september friskskrivits, hade han beordrats att verkställa transport av tvättpersedlar. När han därunder skulle lyfta ett större klädbylte, knäckte det till i ryggen på samma sätt som vid det tidigare tillfället. Efter tjänstledighet i hemmet den 17 september—22 september uttryckte Larsson från militärtjänstgöring den 25 i samma månad.

Larsson besökte därefter vanförelösningsanstalten i Stockholm, där vid röntgenundersökning den 30 september 1943 diskdegeneration i ryggen konstaterades.

Regementsläkaren Einar Fagerström har i ett den 5 november 1943 avgivet utlåtande meddelat, att Larsson enligt egen uppgift under åren 1939—1940 »lyft sönder sig i ryggen» under arbete hos Sandvikens jernverks aktiebolag och alltsedan dess fått ryggbesvär »så fort han tagit i och lyft en smula». I utlåtandet har läkaren vidare uttalat, att skäligen anledning finnes antaga, att ifrågavarande sjukdoms framträdande förelösningsgrunder av annan orsak är tjänstgöringen och att denna icke väsentligen bidragit till sjukdomen.

I beslut den 26 november 1943 fann riksförelösningsanstalten ersättning jämlikt bestämmelserna i förelösningsgrunderna den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, icke kunna

tillerkännas Larsson för ryggåkomma, när hans militärtjänstgöring icke skäligen kunde antagas hava väsentligen bidragit till åkomman.

Larsson anförde besvär hos försäkringsrådet över beslutet. Försäkringsrådet fann i utslag den 5 maj 1944, att Larsson under militärtjänstgöring måste anses hava ådragit sig försämring av ryggåkomma, och därvid förordnat på grund härav att målet skulle av försäkringsanstalten upptagas till ny behandling.

Med anledning härav införskaffade försäkringsanstalten ett av legitimerade läkaren S. Jonsäter, Stockholm, den 9 juni 1944 utfärdat läkarintyg, varav bland annat framgår, att Larsson under tiden den 30 september 1943—20 januari 1944 erhållit poliklinisk behandling å vanförestalten samt under tiden den 20 januari—10 februari 1944 varit intagen därstädes. Med stöd av intyget tillerkände riks-försäkringsanstalten Larsson genom beslut den 14 juli 1944 jämlikt 1927 års militärsättningsförförordning sjukpenning för försämring av ryggåkomma för tiden från och med den 26 september 1943 till och med den 20 januari 1944 med 4 kr. för dag jämte dyrtidstillägg därå med 30 % under år 1943 och 40 % under år 1944, eller med tillhopa 539: 35 kronor, varvid hans arbetsförtjänst jämlikt 8 § i förordningen fastställdes till 2 160 kronor. Därjämte meddelades i beslutet att anstalten funnit sådant samband mellan Larssons militärtjänstgöring och hans efter den 20 juni 1944 kvarstående besvär icke föreligga, att ytterligare ersättning kunde utgå.

Larsson anförde över sistnämnda beslut besvär hos försäkringsrådet. Genom utslag den 9 februari 1945 fann försäkringsrådet ej skäl göra ändring i överklagade beslutet.

I skrivelse till riks-försäkringsanstalten den 6 juni 1945 hemställde Larsson, att anstalten måtte upptaga ärendet till förnyad prövning. I beslut den 21 juni 1945 förklarade riks-försäkringsanstalten, att anstalten icke funnit skäl till ändring i sitt beslut den 14 juli 1944. Med anledning härav anförde Larsson ånyo i skrivelse den 3 juli 1945 besvär hos försäkringsrådet, som i skrivelse den 22 oktober meddelade honom, att hans nyss-nämnda skrivelse icke föranledde någon rådets åtgärd.

Av ovanstående relation av Larssons ryggskada framgår, att stor sannolikhet föreligger, att skadan åsamkats under militärtjänstgöring. I varje fall är det ej fullt styrkt, att Larsson led av ryggåkomman tidigare. Enligt regementsläkaren Einar Fagerströms intyg, som ovan relaterats, framgår visserligen, att Larsson medgivit, att han under åren 1939—1940 »lyft sönder sig i ryggen». Larsson har dock, enligt ett intyg från Sandvikens jernverks aktiebolags byggnadsavdelning, styrkt att han under tiden 30 augusti 1939—10 juli 1943 varit anställd hos järnverket samt under denna tid endast varit frånvarande under tiden 14 november—22 november på grund av en knäskada. Arbetsledningen intygar också, att Larsson icke

under sin anställningstid varit frånvarande från arbetet på grund av sjukdom och icke heller visat några tecken på nedsatt arbetsförmåga, utan har han så vitt arbetsledningen kunnat bedöma saken varit fullt arbetsför.

Larsson är alltjämt oförmögen till arbete. Han har försörjningsplikt mot hustru och två minderåriga barn.

Med anledning av vad vi här ovan anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att ersättning av statsmedel skall utgå till vpl 318-61-28 Karl Edvin Larsson enligt grunderna för 1927 års militärsättningsförordning, så länge Larsson är arbetsoförmögen.

Stockholm den 23 januari 1945.

Sigurd Lindholm.

Erik Severin.
